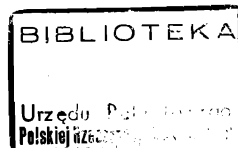

URZĄD PATENTOWY

F 42b 27/00

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

Nr 16565.

Kl. 72 d 17.

Stanisław Kozubek
(Rzeszów, Polska).

Granat ręczno-karabinowy.

Zgłoszono 30 grudnia 1930 r.

Udzielono 13 czerwca 1932 r.

Znane granaty ręczne mogą mieć w walce ograniczone zastosowanie. Granat obronny, który działa skutecznie, może być użyty tylko w specjalnych warunkach, w walce wewnątrz systemu obronnego, a to z powodu niebezpieczeństwa rażenia swemi odłamkami nietylko przeciwnika, ale i rzucającego.

Granat zaczepny, bezpieczny wprawdzie dla rzucającego jest również i dla przeciwnika niegroźny; stąd konieczność zastosowania takich granatów, któreby przy pełnem bezpieczeństwie oraz łatwości użycia dały możliwość całkowitego wykorzystania jego niszczyielskiej siły.

Zadanie to może wypełnić granat ręczno-karabinowy, który przy użyciu specjalnego garłacza może być wyrzucony na więk-

szą odległość, przez co stwarza nowe możliwości stosowania granatów ręcznych w walce.

Istota wynalazku polega na tem, że granat posiada płaskie dno, w które wtłoczony jest stały zapalnik czasowy A, w którego główce osadzona jest spłonka brzeźna 1 pod kątem 45.

Wylatujący pocisk karabinowy miażdży górną krawędź spłonki powodując jej wybuch, od którego zapala się lont, a od niego detonator, nadmiar gazów spłonki uchodzi przez kanał 2.

Celem wystrzelenia granatu zakłada się na koniec lufy mały garłacz B, którego kołnierz 3 przez wycięcie 4 wkręca się pod pazur ochraniacza muszki 5.

Garłacz zaopatrzony jest w naskalowa-

ny regulator gazów 6 w postaci płaszcza na zewnętrznej stronie stożka z dwoma otworami 7, dokręcany szczelnie od dołu śrubą 8.

Granat wchodzi do garłacza tylko dolną swą częścią. Przy wystrzale pocisk karabinowy zapala spłonkę i przechodzi przez środkowy przewód granatu, a gazy wyrzucają granat. Donośność około 150 m. Strzela się zasadniczo z postawy leżącej, a poza tem można z każdej innej, a nawet w biegu.

Użycie ręczne granatu następuje albo przy zastosowaniu zwyczajnego zapalnika wkręconego w gwintowane gniazdko, lub w nagłej potrzebie, wystarczy uderzyć główką zapalnika dennego o żelazny przedmiot (np. trzewik kolby lub o drugi granat),—wówczas następuje zmiażdżenie dolnej krawędzi spłonki, powodując jej zapalenie.

Do dokładnego strzelania może służyć przyrząd celowniczy c (fig. 2) zakładany na ucho dolnego bączka karabina, którego dwie równoległe taśmy elastyczne 9 stanowią przeziernik, a wskaźnik 11 kąta 45°, pod którym zasadniczo się strzela.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Granat ręczno-karabinowy, znamienny tem, że posiada na swem płaskim dnie stały zapalnik czasowy, zaopatrzony w spłonkę umieszczoną pod kątem 45° do jego osi zapalaną przez pocisk przy wystrzeleniu go z karabina zapomocą małego garłacza (B).

2. Garłacz do wyrzucania granatów według zastrz. 1, znamienny tem, że posiada krótką szyjkę zachodzącą tylko na wylot lufy oraz krótkie gardło, w które granat wchodzi tylko dolną swą częścią, a na stożku jest zaopatrzony w naskalowany regulator w postaci płaszcza z otworami do regulowania siły gazów.

3. Przyrząd celowniczy do garłacza według zastrz. 2, znamienny tem, że posiada przeziernik w postaci dwóch równoległych taśm elastycznych i wskaźnik kąta 45°, przyczem przyrząd ten nakłada się na dolny bączek karabina.

Stanisław Kozubek.

